

[Tastesen.]

politiske og boligpolitiske problemer, vil det alt sammen bidrage væsentligt til en formindskelse af narkotikaproblemet.

Ellen Strange Petersen: Siden dette lovforslag var til første behandling kort før jul, har folketingets narkotikaudvalg arbejdet med forskellige sider af problemerne. Vi har modtaget en lang række henvendelser, haft lange drøftelser med sagkyndige på forskellige områder og modtaget overordentlig meget skriftligt materiale.

Selve lovforslaget går som nævnt udelukkende ud på, at revisionsbestemmelserne, der blev vedtaget for 2 år siden, nu ophæves, og hele udvalget er enig i at anbefale dette.

Vi er alle enige i, at narkotikamisbruget i Danmark og først og fremmest ungdomsnarkomanien skal bekæmpes, men enigheden er ikke så udtalt, når det drejer sig om, hvordan bekæmpelsen skal foregå. Et af de centrale diskussionsemner er rigsadvokatens cirkulære, som i de forløbne 2 år er blevet meget omtalt i den offentlige debat. Da folketinget i 1969 vedtog at forhøje strafferammen for narkotikahandel til 6 års fængsel, skete der det usædvanlige, at rigsadvokatens cirkulære om lovens administration først blev forelagt narkotikaudvalget og accepteret af dette. Årsagen var, at nogle i udvalget frygtede, at forhøjelsen af strafferammen skulle medføre en afsmitning på sanktioner over for stofbrugere. Nu mener udvalgets flertal, hvortil mit parti hører, at denne begrundelse ikke mere kan være til stede, og at man bør vende tilbage til sædvanlig praksis, hvorefter lovens administration overlades til justitsministeren under sædvanligt ansvar over for folketinget.

Der har ikke mindst fra politifolks side været fremført kritik af enkeltheder i rigsadvokatens cirkulære. Man har hævdet, at det i nogle tilfælde hindrede opklaringsarbejdet. I mit parti har vi ikke ment, at det var rimeligt, om folketingsudvalget skulle søge at foranledige rettelser i cirkulæret eller fremtidig læse korrektur på administrative vejledninger, men jeg vil gerne understrege, at vi mener, at politiets indsats på dette felt fortsat bør være koncentreret om at forhindre indsmugling og handel med narkotiske stoffer, og at der ikke

fra samfundets side bør lægges hindringer i vejen for politiets opklaringsarbejde. De sidste dages store beslaglæggelser af narkotika og pågribelse af smuglere og handlere viser klart, hvor nødvendigt det er, at vi har et effektivt politi og toldvæsen.

Som det fremgår af udvalgets betænkning, har vi også beskæftiget os meget med sikkerhedsbestemmelserne på apotekerne og opstillet en række forslag til overvejelse af, hvordan man kan sikre samfundet mod forsyning af det illegale marked af narkotiske stoffer via medicinalvæsenet. Jeg skal ikke sige, at vi har fundet det absolut rigtige, men det viser, hvor meget vi har arbejdet med spørgsmålene, og det vigtigste er, at man virkelig sikrer disse stoffer mod at komme ud i illegal handel.

I betænkningen stiller socialistisk folkeparti det spørgsmål, om narkotikaudvalget — hvis det fremtidig skal bestå — skal have administrative beføjelser eller være en ren studiekreds. Fra konservativ side mener vi, at udvalget fortsat bør bestå, men at det som nævnt ikke skal have administrative beføjelser, dertil har de enkelte medlemmer ikke forudsætninger. Men som hr. Tastesen sagde, kan man selvfølgelig godt kalde udvalget for en studiekreds; det er underordnet, hvad man kalder det, men jeg tror, at det er en særdeles nyttig form for udvalg.

Ungdomsnarkomanien er så alvorligt et samfundsproblem, at der bør være en gruppe folketingsmedlemmer, der til stadighed beskæftiger sig med disse spørgsmål og har lejlighed til, helst i fællesskab, at komme med indstillinger.

Vi har i de forløbne måneder i år ikke nået at trænge til bunds i alle problemerne. Jeg mener, der i høj grad også er grund til at studere behandling og efterbehandling af narkomaner nøjere. Hidtil har en række behandlingsformer haft karakter af eksperimenter. Der er etableret forskellige nye former for behandlingscentre, hvor der i særlig grad er lagt vægt på frivillighed hos dem, der trænger til behandling. Vi kan vel alle erkende, at frivillighed er at foretrække for tvang, men det foreligger endnu ikke bevist, at det ikke kan blive nødvendigt at gennemføre tvangsforanstaltninger for at redde unge narkomaners liv, og jeg mener, at udvalget i høj grad